

Hoofdstuk 1

Een baardagame als huisdier?

‘Robert Steenkamp, weet je wel hoe duur zo’n beest is?’

Rob knikt driftig. Hij zoekt in zijn broekzak naar het briefje waar hij alles heeft opgeschreven. Maar hij hoeft er niet op te kijken om te weten wat erop staat. Hij heeft het speciaal geschreven voor mensen zoals zijn vader, die zijn wens niet begrijpen.

Een baardagame is duur. Zeker, dat weet Rob zelf ook. Op het briefje pronken in blauwe cijfers de prijs van het dier zelf en de kosten van het voer. En onderaan, met piepkleine zwarte lettertjes, de prijs van het terrarium. De kosten voor de lamp die in de bak moet hangen heeft hij maar weggelaten. Als zijn vader om is, komt dat vanzelf. Zo duur zal zo’n lamp toch niet zijn?

Een deel van het bedrag heeft Rob zelf al bij elkaar gespaard. Sinds een paar maanden werkt hij vaak op zaterdag bij zijn opa in de garage. Voor elk klusje krijgt hij een paar euro. Auto’s wassen vindt hij het leukste karweitje, maar hij zeurt niet als hij wat anders moet doen. Al die euro’s heeft hij straks nodig. Ook zijn zakgeld splitst hij elke week, een deel om wat van te kopen en een deel om te sparen voor zijn grote wens. Goed, het is waar. Zijn ouders zullen nog flink moeten bijbetalen. Maar dat is tijdelijk. Over iets meer dan een jaar is hij oud genoeg voor een folderwijk en alle financiële problemen zijn dan opgelost. Het voer voor de baardagame kan hij dan zelf betalen.

Op internet heeft hij al veel informatie gevonden over de bijzondere hagedissensoort. En bij dierenhandel Zwenkie, die hij vanuit zijn zolderraam kan zien, lopen er nu drie rond in de vitrine. Dit is zijn kans! Nu alleen nog zijn ouders overtuigen ...

Rob legt het briefje met een klap op tafel.

‘Alles staat erop, pap. En het deel dat jullie hoeven te betalen, is maar tijdelijk. Ik ...’

Verder komt hij niet.

Zijn vader wuift met zijn hand in de richting van de kamerdeur.

‘Rob. Ga naar je kamer.’

‘Maar pap!’

‘Niks geen gemaar. Ik ben duidelijk genoeg geweest. Een baardagame neem je niet zomaar. Daar moet je erg goed over nadenken.’

‘Ik heb heel goed nagedacht!’

Zijn vader zucht diep en slaat zijn armen over elkaar. Er komt een dikke rimpel boven zijn ogen. Foute boel dus, weet Rob.

Het heeft geen zin. Met zijn lippen stijf op elkaar draait hij zich om. Met een smak smijt hij de deur van de woonkamer dicht. Met grote passen neemt hij de eerste treden van de trap.

‘Opzij, broertje’, klinkt het van boven.

Met overdreven sierlijke stappen loopt zijn zus langs hem heen.

‘Krijg je je zin niet?’ Ze steekt haar tong naar hem uit en gooit haar lange blonde krullen naar achter. Rob draait zich kwaad

om en steekt zijn hand naar haar uit. Charlotte slaakt een gil en verdwijnt snel naar de woonkamer.

Robs handen tintelen. Zal hij achter haar aan gaan? Hij heeft zo'n zin om eens goed aan haar lange haar te trekken.

Mm. Misschien niet zo'n goed idee. Zijn vader is ook in de kamer. Rob draait zich boos om en is halverwege de trap, als hij plots Charlotte duidelijk hoort zeggen: 'Pa-ap. Ik wil zo graag een huisdier. Toe, mag ik een hamster? Die zijn zo makkelijk om voor te zorgen en helemaal niet duur. Iedereen uit mijn klas heeft er een. Alleen ik niet. Ah, pap. Toe. Mag het?' Rob balt zijn vuisten. Charlotte doet dit expres. Ze daagt hem weer eens uit. 'Niet op reageren', mompelt hij zachtjes in zichzelf.

In de kamer is het stil. Zijn vader denkt nu na, weet Rob. Stilletjes doet hij een paar stappen omlaag. Wat zou zijn vader zeggen?

'Mm, ik weet het niet hoor, Charlotte', zegt zijn vader eindelijk. 'Jij hebt wel vaker dingen die je heel graag wil en die dan toch weer ergens anders terechtkomen. Wat dacht je van Zierko, je parkiet van vorig jaar? Of van het aquarium dat je per se wilde hebben toen je klein was, maar dat na drie maanden hier in de huiskamer is beland?'

'O, maar Zierko wilde zelf graag bij opa en oma wonen', giechelt Charlotte. 'Weet u dan niet meer hoe gek opa gelijk al op dat dier was? Nee, ik had hem niks beters voor zijn verjaardag kunnen geven. En dat aquarium staat hier toch veel mooier. Nee pap, met die hamster gaat het anders. Dat belooft ik.'

Rob grijnst. Hij weet nu al dat Charlotte die belofte niet waar zal maken.

Weer is het stil in de kamer. Zijn vader zal toch niet serieus nadenken over dat domme plan van zijn zus ...?

Zijn vader zucht hardop. 'Wat is dat toch met jou en Rob? We hebben al zoveel huisdieren. Vissen, een papegaai, en niet te vergeten Lobbes.'

Woef, klinkt er als antwoord uit de keuken. Hun grote zwart-harige hond reageert door met slome stappen de woonkamer in te sloffen.

'Maar pap! Lobbes stinkt en is al oud en die papegaai is van u.'

'Oké. Ik zal het er met mama over hebben. Ik vind het eigenlijk geen slecht idee. Misschien is het goed dat je nu eens leert verantwoordelijk te zijn voor een beest.'

Rob kookt van woede. Hij houdt zijn handen tegen zijn oren om het juichen van zijn zus niet te hoeven horen.

Oneerlijk is het. Zij mag wel een hamster, maar hij geen baard-agame.

Met grote passen stampst Rob de twee trappen naar de zolder op. Hij is vastberaden om zijn droom niet op te geven.

Rob gooit de deur van zijn slaapkamer dicht. Mokkend kruipt hij achter zijn computerscherm en drukt het aan. Vliegensvlug typt hij: *Zwenkie*. Er verschijnt een flinke lijst van websites, maar niet degene die hij zoekt. Bij dierenhandel *Zwenkie* hebben ze dus nog steeds geen eigen site. Jammer.

Rob surft verder. Hij weet precies waar hij wel alles over zijn lievelingsdieren kan lezen. Op het scherm verschijnt nu de foto van een jonge baardagame. Rob raakt hem met zijn vingers heel even aan. In zijn gedachten verschijnt het beeld van de drie baardagamen in het terrarium bij *Zwenkie*.

Hij gaat naar zijn mail. *Nieuw bericht* klikt hij aan. Al snel heeft hij het mailadres van zijn beste vriend ingetikt.

De hoogste tijd om nog even langs Zwenkie te gaan. Ik haal je op. Ben er zo. Rob.

Met een druk op de knop is het bericht verzonden. Snel sluit Rob het apparaat af. Hij holt naar beneden en trekt zijn jas van de kapstok. Even staat hij stil. Hij luistert. Zijn papa en Charlotte nog in de woonkamer?

Er klinkt het vertrouwde geluid van een bladzijde van de krant die wordt omgeslagen. Zijn vader is weer alleen. Charlotte zit vast boven al haar vriendinnen te appen en hem uit te lachen. Robs mond trilt. 'Niet aan denken nu', spreekt hij zichzelf toe.

'Ik ben even naar Henri!' roept hij richting de deur van de kamer.

Rob wacht niet op het antwoord. Hij trekt de voordeur achter zich dicht en met een sprintje vertrekt hij naar het huis van Henri. Hopelijk staat zijn vriend al klaar om mee te gaan naar de dierenzaak.